

Τῆς παρθένου οἱ ὀφθαλμοὶ στρέφονται εἴτα πρὸς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐνῶ ἡ καθημαγμένη αὐτῆς δεξιὰ δακτυλοδεικτεῖ τὰς Ἀθήνας, τὰ χεῖλη τῆς ψιθυρίζουσιν ἀσθενῶς. Θέλει βεβαίως νὰ εἴπῃ : ἐκεῖ εἶναι ἡ ἐλπίς μου.....

(Ἔπεται συνέχεια).

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΙΣ ΥΠΟ Ε. LABICHE ΚΑΙ DELACOUR.

(Μετάφρασις Ν. Γ. Π.)

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΝ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (στηριζέται οἰκείως εἰς τὸν βραχιόνα τοῦ Τιβουρκίου· ἀμφότεροι εἶναι εὐθυμοί). Αὐτὸ μάλιστα, ἥτο ὠραῖον γεῦμα· στρείδια, ποδαράκια μὲ ἀυγολέμονον... ἔκαμες τὸ χρέος σου μὲ τὸ παραπάνω... φίλησέ με, μικρέ !

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Εὐχαρίστως ! (Κατ' ἰδίαν ἀφ' οὗ τὸν ἡσπάσθη) Μοῦ φαίνεται πῶς ὁ μπαμπᾶς τὸ ἔρρηξε κομματάκι ἔξω.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Μοῦ προσέφερες τὸ γεῦμα... εἶναι ἡ σειρά μου τώρα· προσφέρω κ' ἐγὼ τὸν καφέ.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (κατ' ἰδίαν). Ὁ τι ἤπιαμε.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Θὰ σὲ προσεκάλουν νὰ συμφάγωμεν τὸ βράδυ... ἀλλὰ δὲν πεινώ...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Οὔτε ἐγὼ μόνον διψῶ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἄ ! Τιβούρκιε... ἴσως νομίζεις πῶς δὲν σὲ ἀγαπῶ... διότι δὲν σοῦ στέλλω χρήματα... ἀλλ' αὐτὸ τὸ κάμνω διὰ τὸ καλόν σου... μὲ θλίβει πολὺ ὅμως, καὶ ἂν ἤκουα τί μοῦ λέγει ἡ καρδιά μου...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. ὦ, ἀκούε την, μπαμπᾶ !

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (τρυφερῶς). Ὁχι, πρέπει νὰ τυραννηθῇς, νὰ στενοχωρηθῇς, νὰ καταλάβῃς τί θὰ εἴπῃ ἐργασία... Ἄκουσε νὰ σοῦ εἰπῶ... Κάνεις δὲν ἔγινε μεγάλος καὶ ἐπίσημος ἂν δὲν ὑπέφερε, ἂν δὲν εἰργάσθη ὅταν σκυλί, ὅτε ἦτο νέος...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (διαμαρτυρόμενος) Ὁμως...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἄκουε αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω ἐγώ ! Ὁμως μὴ σὲ μέλῃ ! ὅταν θὰ γείνης μεγάλος ἄνθρωπος... ὅταν θὰ ἦσαι πλούσιος... ὅτι θελήσῃς θὰ σοῦ κάμνω ἐγώ !

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Εἰσθε πολὺ ἀγαθός !

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (τρυφερῶς). Ἄ Τιβούρκιε ! ἴσως νομίζεις πῶς δὲν σὲ ἀγαπῶ... ἀλλὰ σὺ εἶσαι

τὸ πᾶν δι' ἐμέ... καὶ ἂν ἐργάζωμαι ἀκόμη... ἂν φθείρω τὴν ζωὴν μου διὰ νὰ κατασκευάζω τσόχαις... ἂν ἔστησα ἄλλους δεκαπέντε ἐργαλείους...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Τὸ κάμνετε διὰ νὰ πολεμήσετε τοὺς Ἀγγλους.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Διὰ σέ... καὶ διὰ νὰ σκάσω τοὺς Ἀγγλους. (Παραφύρως). Ἐλα φίλησέ με !

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Εὐχαρίστως, μπαμπᾶ. (Περιπτύσσονται ἀλλήλους· κατ' ἰδίαν). Νομίζω πῶς ἡ στιγμή εἶναι κατάλληλος νὰ τοῦ ὁμολογήσω τὰς δώδεκα χιλιάδας δραχμᾶς. (Μεγαλοφώνως). Μπαμπᾶ, ὅσον καὶ ἂν συναισθάνομαι τὸ ἄτοπον...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (διακόπτων αὐτόν). Εἶδα τὸ νοικοκυριό σου... εἶναι λαμπρόν... Ἄλλὰ τί νὰ σοῦ εἴπω... πολλοὺς κομμοὺς ἔχεις...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἐχω τρεῖς μόνον...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Εἶναι παραπολλοί !

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἐ ! ἔτσι, τοὺς ἡδρα μιὰ φορὰ εἰς καλὴν τιμὴν... καὶ ἐπειδὴ ἦσαν πολὺ εὐθηνοί...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. (κυττάζων αὐτόν καὶ μὴ προσέχων εἰς τοὺς λόγους του). Ἄ ! τί νόστιμος ποῦ εἶναι ὁ Τιβούρκιος μου... τί ὠραῖος !... Στάσου ! δύο χρόνια τώρα δέν σου ἔδωσα τίποτε... θέλω νὰ σου δώσω κατι τι...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (ἐκθαμβος). Εἰς ἐμέ ;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Θὰ σοῦ δώσω τὴν διαμαντένια μου καρφίτσα. (Ἀποσπᾷ αὐτὴν ἐκ τοῦ ὑποκαμίσου του).

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. ὦ ! μπαμπᾶ !

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (ἐμπορπῶν τὴν καρφίδα εἰς τὸν λαιμοδέτην τοῦ Τιβουρκίου). Κύτταξε μὴ τὴν χάσῃς ! ἀξίζει χιλίας διακοσίας δραχμᾶς... συλλογίσου πῶς τριάντα χρόνια τώρα τὴν φορῶ ἐγώ... καὶ ἂν κατὰ δυστυχίαν ξεκαρφωθῇ... ποτε δὲν θὰ παρηγορηθῶ... (Ἀποτόμως) Ἐλα, δός μου τὴν πίσω.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. (ὀπισθοχωρῶν) Ἄ ! ὅχι !

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Τότε μὴ κουνίεσαι ἔτσι ἀρκεῖ μιὰ κίνησις διὰ νὰ πέσῃ... (Κατ' ἰδίαν) Κανὰ ἔκαμα νὰ τῷ τὴν δώσω· εἶναι ἀκόμη πολὺ νέος...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (κατ' ἰδίαν). Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἔλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον. (Μεγαλοφώνως). Μπαμπᾶ... καλέ μου μπαμπᾶ...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. ὦ ! μ' ἔπιασε τὸ κεφάλι μου !...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Δὲν εἶναι τίποτε... θὰ περάσῃ· ἤθελα νὰ σας ὁμιλήσω δι' αὐτὸν τὸν δυστυχῆ νέον... τὸν πελάτην μου... ὁ δότοῖς ἔκαμε δώδεκα χιλιάδων δραχμῶν χρέη...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Εἶναι ἕνας ἐλεεινός !... καὶ ἂν ἤμην ἐγὼ πατέρας του... θὰ τὸν ἔσταλα... εἰς τὴν Ἀφρικὴν !

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. (κατ' ἰδίαν). Μποῦμ !

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Θεέ μου ! πῶς μὲ πονεῖ τὸ κεφάλι μου ! θὰ υπάγω νὰ ἐξαπλωθῶ λίγο.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ.. Ἀλλά, μπαμπᾶ....

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Θὰ ἀνταμωθῶμεν εἰς τὰς ἐξ εἰς τὸ καφενεῖον Λεβλὲν !

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Δὲν ὑπάρχει πλέον αὐτὸ τὸ καφενεῖον !

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Τότε ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν του Χαῖρε... πρόσεχε τὴν καρφίτσα σου... (Κατ' ἰδιαν). Ἐκαμα κακὰ νὰ τῷ τὴν δώσω θὰ τοῦ τὴν πάρω πίσω... Εἰς τὰς ἐξ εἰς τὸ καφενεῖον Λεβλὲν. (εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, εἶτα ΙΩΣΗΦ.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. (μόνος). Δὲν ἤυρα τρόπον ! ἤθελσα νὰ τοῦ κάμω λόγον εἰς τὸ τραπέζι, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἐφάνη ἀρκετὰ... ὤριμος. Ἀφ' ἑτέρου πάλιν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον μία ἀπόφασις ἐκτελεστή διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, ἡ ὁποία τρέχει καὶ μὲ γυρεύει... ἂν ἡδυνάμην... (Διακοπτόμενος). Διψῶ ! (Βλέπων τὴν σακχαροθήκην καὶ τὴν φιάλην τοῦ οἴνοπνεύματος). Ἀ ! νά ! θὰ κάμω ἓνα γρῶγ. (Πλησιάζει εἰς τὴν ἀγγοθήκην καὶ κάμνει ἐν γρῶγ). Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ! μοῦ ἔρχεται μία ιδέα... ρίζοσπαστική !... θὰ γράψω πρὸς τὸν κλητῆρα... — Ἰωσήφ !

ΙΩΣΗΦ, (ἐρχόμενος). Ὅριστε.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Δός μου καλαμάρι... καὶ πέννα.

ΙΩΣΗΦ, (δεικνύων τὴν τράπεζαν). Ἐκεῖ εἶναι ὅσα χρειάζονται διὰ νὰ γράψετε. (Κατ' ἰδιαν βλέπων αὐτὸν ἀναταράσσοντα τὸ γρῶγ.) Φέρεται ὡς νὰ ἦτον σπίτι του. (Ἐξέρχεται δεξιᾶ).

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. (μόνος, γράφων). «Κύριε, αἱ ἀποφάσεις τῆς δικαιοσύνης πρέπει νὰ ἐκτελῶνται ἀνεμπόδιστως... Ὁ πατήρ μου εὕρισκεται ἐν Παρίσις, συλλάβετέ με ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰς ἀγκάλας του... θὰ περιπατῶμεν ἀπόψε εἰς τὰς ἐξ ἐμπροσθεν τοῦ ἄλλοτε καφενεῖου Λεβλὲν.» Ἔτσι (Πίνει τὸ γρῶγ). Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ μπαμπᾶς θὰ τὰ μάθῃ ὅλα... δὲν θὰ εἴπω ἐγὼ τίποτε, καὶ θὰ πληρώσῃ ! (Συλλογίζεται). Θὰ πληρώσῃ ! ἂν ὅμως μὲ ἀφίσῃ εἰς τὴν φυλακὴν μερικὸς μῆνας... θὰ μοῦ χρειασθῶσιν ὀλίγα χρήματα διὰ τὰ μικρά μου ἐξοδα... (ἐξάγων χρήματα ἐκ τοῦ θυλακίου του). Ἐνδεκα δραχμαὶ ! Ἀ ! τί ἀνόητος εἰμαι ! ὁ θεὸς Βλαδινέ ! θὰ δανεισθῶ ἀπὸ αὐτὸν κάμμιὰ εἰκοσαρὶά εἰκοσάδραχμα... Ἀς πᾶμε πρῶτα νὰ στείλωμεν τὴν ἐπιστολήν. (Ἐξέρχεται δεξιᾶ πρὸς τὸ βᾶθος).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, εἶτα ΒΛΑΔΙΝΕ.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (ἐξερχομένη τοῦ δωματίου της). Ἐλησμόνησα τὸ περιχειρίον μου εἰς τὸ λουτρόν.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (ἐπιφαίνεται εἰς τὸ βᾶθος εἶναι κάτωχρος καὶ σφόδρα τεταραγμένος κρατεῖ ἐν περιχειρίον). Τέλος πάντων ! ἤλθετε, κυρία.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (παρατηροῦσα αὐτόν). ὦ θεέ μου ! τί ἔχετε, φίλε μου ;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ κατὰστημα τῶν λουτρῶν, κυρία... καὶ μοῦ εἶπον πῶς ἐφύγατε ἀπὸ ἐκεῖ πρὸ δύο ὥρων.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (ἐκπληκτος). Βέβαια.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τί ἐκάμετε αὐτὰς τὰς δύο ὥρας ;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Μὰ ἐγύρισα...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ποῦ ;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ἐδῶ !

ΒΛΑΔΙΝΕ. Δὲν σας εἶδα !

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ἦμην εἰς τὸ δωμάτιόν μου... νὰ, ἐστρίφωνα τοὺς λαϊμοδέτας σου.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἀς τα καὶ τὰ ξεύρω !

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Πῶς εἶπετε ;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Πάρε τὸ περιχειρίον σου... τὸ πειστήριον...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Τί ; (Ἀποθέτει τὸ περιχειρίον ἀριστερὰ ἐπὶ τοῦ καθίσματος, ὅπου καὶ τὰ ὑποδήματα).

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τώρα ἐννοῶ κάλλιστα αὐταὶ αἱ συχναὶ καὶ παρατεταμέναι ἀπουσίαι ἀπὸ τοῦ σπίτι... αὐτὰ τὰ λουτρά, τὰ ὁποῖα διαρκοῦν ἓνα αἶῶνα...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Τί ἐννοεῖτε ;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Κυρία, κάτι ὑποκρύπτετε... εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ὑποκρύπτετε κάμμιαν ἐργολαβίαν...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ἀ ! νὰ σοῦ εἰπῶ ! ἐτρελλάθης ;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἀς τὸ ἐξετάσωμεν τὸ πρᾶγμα ! Εἰσθε νέα ; ναί... εἰσθε ὠραία ; ναί... εἰσθε φιλάρεσκος ; ναί.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ὅχι !

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὅλοι αἱ γυναῖκες εἶναι φιλάρεσκοι !... καὶ θέλετε νὰ μὲ κάμετε νὰ πιστεύσω, ὅτι ἐξ ἔτη, ποῦ εἴμεθα νυμφευμένοι, δὲν σὰς ἔκαμε κανεὶς κόρτε ;... Ἐλα δά ! ἐντροπή !

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθές.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μοῦ τὸ βεβαιώνετε λόγῳ τιμῆς ;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (θορυβομένη). Μὰ...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Διστάζετε... αὐτὸ εἶναι ὁμολογία... Τὰς ἐπιστολάς του, κυρία, ἀπαιτῶ τὰς ἐπιστολάς του !

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Τὰς ἐπιστολάς του ! ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ πιστεύσετε ὅτι δὲν μοῦ ἔγραψε ποτέ !...

ΒΛΑΔΙΝΕ. (παραφόρος). Δὲν σὰς ἔγραψε ! ποῖος ;... ὑπάρχει λοιπὸν κάποιος ;...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (κατ' ιδίαν). Τί εἶπα!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τὸ ὄνομά του, κυρία... τὸ ὄνομα τοῦ ἀθλίου ἐκείνου!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Θέλετε νὰ τὸ μάθετε;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Βέβαια!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ.. Λοιπόν, εἶναι ὁ Τιβούρκιος ὁ ἀνεμικός σας!

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Οἱ αὐτοί, ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ.

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Ε! ὁ Τιβούρκιος!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (Εἰσερχόμενος δεξιόθεν). "Ορίστε!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. "Α! (φεύγει ἐν σπουδῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της).

ΒΛΑΔΙΝΕ, (κατ' ιδίαν). Αὐτός!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Καλημέρα, θεῖέ μου. (Κατ' ιδίαν). Εἶναι εἰς καλὴν διάθεσιν... θὰ τοῦ τὰ σφυρίζω τὰ εἴκοσι εικοσάδραχμά μου μιᾷ χερᾷ!... (Μεγαλοφώνως). Θεῖέ μου, ἔχω κάτι τι ἐμπιστευτικὸν νὰ σᾶς ἀνακοινώσω.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, "Α!

ΒΛΑΔΙΝΕ, (μειλιχίως). Λοιπόν, φίλε μου, κάμνομεν κόρτε τῆς θείας μας;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (ἀποσβολωμένος). "Ε! πῶς! ποῖος σᾶς τὸ εἶπε;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἡ ἰδία.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. "Α! (Κατ' ιδίαν). Δὲν εἶναι διόλου χαριεστία, ἡ θεία μου!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ταλαίπωρε! Εἶσαι λοιπόν παντελῶς ἐστερνημένος οἰκογενειακοῦ φίλτρου; Πῶς μία ἰδέα τόσον... ἀπαισία ἐχώρεσε εἰς τὸν νοῦν σου;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Εἰξεύρετε, θεῖέ μου... ἤρχομην καθ' ἡμέραν ἐδῶ... καὶ τότε... ἄφ' οὗ σᾶς ἐβλεπα καὶ τοὺς δύο... μίαν νέαν γυναῖκα... καὶ γέροντα σύζυγον...

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Ε!...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. "Ω! ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ με ἀκούσῃ...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τὸ πιστεύω... ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἂν ἦτο, δὲν θὰ μοῦ τὸ ἔλεγε... Μοῦ τὸ βεβαιώνεις λόγῳ τιμῆς;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Λόγῳ τιμῆς!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εὐχαριστῶ. (Κατ' ιδίαν). Καὶ αὐτὸ ὅμως δὲν με ἡσυχάζει διόλου.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Μίαν ἡμέραν μάλιστα, εἰς τὴν σκάλαν, με ἐρράπισε... καὶ εἰς τὰς δύο παρειάς...

ΒΛΑΔΙΝΕ, (εὐχαριστημένος). "Α! αὐτὸ εἶναι καλόν... (κατ' ιδίαν) ἂν ἦναι ἀληθές... (Μετὰ σκέψιν). Ἀλλὰ τί τῆς εἶπες διὰ νὰ φθάσῃ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον; καὶ εἰς τὴν σκάλαν μάλιστα...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. "Ω! ὄχι κἀνὲν σπουδαῖον πρᾶγμα.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἀλλὰ τί ἐπὶ τέλους;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Εἰξεύρετε... κάμμιὰ φορὰ ἀστείζεται κἀνείς... (Ζωηρῶς). Ἀλλὰ δὲν ἤρghσα νὰ ἀναγνωρίσω τὸ σφάλμα μου... τὸ ἐγκλημά μου... ἑπταισα... ναί, θεῖέ μου, ἐντρέπομαι, καὶ περιφρονῶ τὸν ἑαυτὸν μου.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Καλὰ... νὰ ἐξακολουθῇς τὸ ἴδιον νὰ κἀμνης.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. (Κατ' ιδίαν). Ἐμαλάχθη... (Μεγαλοφώνως). Τότε διὰ νὰ λησμονήσω... διὰ νὰ ἀποσκορακίσω τὸ ὀλέθριον πάθος τὸ ἐρηξά ἔξω.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Καλὰ.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. "Εζων ἀσώτως...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Κάλλιστα!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἠγάπησα μίαν ἄλλην γυναῖκα...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐξαίρετα!... νὰ ἐξακολουθήσῃς τὸ ἴδιον.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (προσποιούμενος συγκίνησιν). Μίαν πτωχὴν νέαν... ἐκ τῶν κατωτέρων τάξεων...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μοῦ εἶναι ἀδιάφορον!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Τὴν ὁποίαν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ συντρέχω... με τὴν ἐργασίαν μου... με τὸν ἰδρώτά μου... ἐργαζόμενος καὶ τὴν νύκτα..

ΒΛΑΔΙΝΕ, (θλιβὼν τὴν χεῖρά του). Δός μου τὴν χεῖρά σου, ἐκτιμῶ τὰ αἰσθήματά σου!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Εἶναι ἐργάτις, καὶ ἔχει πατέρα τυφλόν...

ΒΛΑΔΙΝΕ, (δυσπίστως). "Α!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Καὶ μητέρα...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Παράλυτον;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Καὶ ἀπὸ τὰ δύο χέρια!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ναί...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ὡς ἦτο ἐπόμενον με τὰς θυσίας αὐτὰς ἐξήντηλα τὴν μικράν μου περιουσίαν... καὶ ἤρχομην νὰ σᾶς ζητήσω... ἂν ἐγκρίνετε... νὰ μοῦ δανείσετε εἴκοσι... ἢ καὶ εικοσιπέντε εικοσάδραχμα... διότι γνωρίζω τὴν γενναίαν καρδίαν σας...

ΒΛΑΔΙΝΕ, (κυττάζων περὶ αὐτόν). Σούτ! (Ὁ Τιβούρκιος τείνει περιχαρὴς τὴν χεῖρα.) "Οχι, εἶναι περιττόν! (Εμπιστευτικῶς). Φίλε μου... ἄς τα καὶ τὰ ζεῦρω... Σὲ φιλῶ.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Οἱ λόγοι τοῦ μπαμπᾶ... Πῶς... ἀρνεῖσθε;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Προθυμότητα!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. "Α! δὲν εἴσθε πλέον ὁ θεῖός μου ὁ Βλαδινέ... ἐκολλήσατε ἀπὸ τὸν πατέρα μου... Χαίρετε!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ποῦ ὑπάγεις;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Εἰς τὸ καφενεῖον Λεβλέν! Ὁ κύβος ἐρρίφθη! (Ἐξέρχεται ἐκ τοῦ βάθους).

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, ΕΡΡΙΕΤΤΑ.

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Αν δὲν ἦτον ἡ παράλυτος μήτηρ.. θὰ τὴν ἐπάθαινα ὅπως ἄλλοτε!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (*Εἰσερχομένη*). Λοιπὸν... φίλε μου, εἶδες τὸν Τιθούρκιον;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ναι, πρὸ ὀλίγου συνωμίλησα μαζί του... φαίνεται ὅτι εἰς τὴν σκάλαν τοῦ ἔδωκες....

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Τί;

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*κατ' ἰδίαν*). Γιὰ νὰ ἰδῶμεν ἂν ἦναι ἀλήθεια... (*Μεγαλοφώνως*) ἐν δείγμα τῆς ἀγάπης σου.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Πῶς! Ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ τοιοῦτό τι;... Ἐγὼ ἐξ ἐναντίας τὸν ἐρράπισα.

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Ω! εὐχαριστῶ!... Τὸ εἴξευρα...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Τότε λοιπὸν;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄλλ' ἐπεθύμουν πολὺ νὰ τὸ ἀκούσω ἄλλην μίαν φοράν... (*Μετὰ σέψιν*). Μὰ τί λοιπὸν σοῦ εἶπε;... διότι ἐπὶ τέλους δὲν ραπίζου ἔτσι γιὰ τὸ τίποτε τοὺς ἀνθρώπους.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Τί μοῦ εἶπε... Εἶχασέ το πλέον αὐτό, ζηλιάρη... Σοῦ ἀρκεῖ ποὺ ἔμαθες πῶς ἔχεις γυναῖκα πιστὴν εἰς τὰ καθήκοντά της... εἰς τὴν ἀγάπην της πρὸς σέ...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Λοιπὸν; δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὸ εἴπῃς; θὰ μοῦ τὸ εἴπῃς αὐριον.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Καλά... ἄλλην φοράν... (*Α-ράπτει ἐν κηρίον ἐπὶ τῆς ἀγροθήκης*.)

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*κατ' ἰδίαν*). Περιέργον πρᾶγμα νὰ μὴ μοῦ τὸ λέγῃ!...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, ΒΛΑΔΙΝΕ, ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (*εἰσέρχεται ἀπελπισ*) Ὁ μο-σχομάγκας! ὁ ἐλεεινός! ὁ κακοῦργος!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ποῖος;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ὁ Τιθούρκιος! μοῦ τὸν συνέλαβαν... ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου... διὰ νὰ τὸν 'πᾶνε ἔς τὴν φυλακὴν... διὰ χρέη!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Πῶς! εἶχε χρέη;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Δώδεκα χιλιάδας... δώδεκα χιλιάδας δραχμὰς!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μπᾶ! ὥστε ὅσα ἐξώδευσε δι' αὐτὸν γίνονται τώρα εἴκοσι τέσσαρες χιλιάδες... ἴσα ἴσα ὅσα ἔχω ἐξοδύσει καὶ ἐγὼ διὰ τὸν ἰδικόν μου... Ἀλλὰ καθὼς βλέπω ἡ μερὶς τοῦ Τιθουρκίου 'πῆρε δρόμο... ἐχόνδρνε...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Μοῦ εἶναι ἀδιάφορον! δὲν θὰ πληρώσω! θὰ μείνῃ εἰς τὴν φυλακὴν!... ὅλην τοὺ τὴν ζώην!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὡς αὐριον τὸ πρῶϊ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (*παραφύρως*). "Ω! ἤθελα νὰ τὸν ἔχω ἐμπρὸς μου... κοντὰ ἔς τὸ χέρι μου... (*Αποτόμως*). Πηγαίνω νὰ τὸν εὕρω. (*Προχωρεῖ ὅπως ἐξέλθῃ*).

ΒΛΑΔΙΝΕ. Πρὸς τί;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (*κατ' ἰδίαν, ἐξερχομένη ἀριστερά*). Ὁ ταλαίπωρος νέος!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Δὲν θὰ σοῦ τὸν δώσουν ἀπόψε... ἡ φυλακὴ εἶναι κλειστή...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Εἶσαι βέβαιος;... Τότε δὸς μου ἐν ποτῇρι νερόν. (*Κάθεται δεξιά*).

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἀμέσως. (*Πλησιάζει εἰς τὴν ἀγροθήκην*.)

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἀφ' οὗ δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸν ἰδῶ... θὰ τοῦ γράψω... ὅλην τὴν νύκτα θὰ γράφω... διὰ νὰ ἀλαφρώσω ὀλίγον!

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*παρατηρῶν τὴν σακχαροθήκην*). Παράδοξον!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Τί;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Πέντε κομμάτια! λείπουν τρία!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Φυσικά!

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*λαμβάνει ζωνρῶς τὴν φιάλην τοῦ οἶνοπνεύματος καὶ παρατηρεῖ*). Λιγότεψε!... (*Εκβάλλει τὸ μαρδῆλιόν του καὶ μετρεῖ*.) Ἰσα ἴσα! ἔπιαν τὸν κόμβον!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Λοιπὸν ἐπέισθες τώρα; Αὐτὸ ἃς σέ διδάξῃ ὅτι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον πρέπει νὰ νοίγῃς τὰ μάτια καὶ νὰ κλείῃς τοῖς κλειδωνιαῖς!.. καλὴν νύκτα! δὲν διψῶ πλέον. (*Εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του*). "Ω τὸν ἀλιτήριον!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, μόνος.

Δὲν εἶναι δυνατόν!... θὰ ἔκαμα λάθος!... (*Μετρεῖ καὶ πάλιν τὰ τεμάχια τῆς σακχάρεως*). Δύο... τέσσαρα... πέντε... Ἄ Ἰωσήφ!... καὶ ὅμως οὐδέποτε ἠρνήθην νὰ τῷ δώσω ζάχαρην!... Νομίζω πῶς ὁ Φραγκίσκος ἔχει δίκαιον... Εἰμαι ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνον, τοὺς ὁποίους γελοῦν. Ἄς υπάγωμεν εἰς τὸ ἄλλο μέρος... καὶ πρῶτα πρῶτα ἃς σφαλίσωμεν ταῖς κλειδωνιαῖς. (*Υπάγει εἰς τὸ ἐρμάριον, τὸ κλείει διὰ διπλῆς στροφῆς τῆς κλειδός, καὶ θέτει τὴν κλεῖδα εἰς τὸ θυλάκιόν του*). Φαίνεται ὅτι ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ἀπὸ κατεργαρέους! ἀπὸ ξενοδόχους, ὑποδηματοποιούς, ἀνεψιούς, ὑπηρέτας... (*Λαμβάνει τὴν σακχαροθήκην, τὴν φιάλην καὶ τὸ ἀνημμέρον κηρίον*). Καὶ φίλους!... Ἐκεῖνος ὁ Ὠβερτίνος... Γουστάβε!... τί ἄσχημον ὄνομα!... (*Λαμβάνει τὸ περιχέριον, εἶτα τὰ ὑποδήματα καὶ τὰ ὑποδημάτια*). Δὲν τὸν ἔφθασε ποῦ μ' ἐκατάφερε νὰ τὸν δανείσω πενήντα χιλιάδας δραχμὰς, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ 'μπλέξῃ καὶ

τὸν υἱὸν μου εἰς γάμον... Ἄλλ' ἐγὼ εἶμαι ἰδῶ!... θὰ τὸν προσέχω... Τώρα δὲν μὲ γελᾷ πλέον κάνεις... (Προχωρεῖ πρὸς τὸ δωμάτιόν του). Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἤμην εὐτυχέστερος χθές.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΜΕΧΡΙ ΒΩΛΟΥ

(Ὅδοιπορικαὶ σημειώσεις.)

Δ'.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Τὸ βλέμμα μου βεβαρυμένον ἐκ τῆς εἰκόνης τῆς νεκρώσεως τοῦ Κάστρου δροσίζεται μεθ' ἡδονῆς ἀρρήτου εἰς τὰ κυανᾶ τοῦ Παγασσητικοῦ νερά.

Εἰς ἐκάστην τῆς ἑλίκος κίνησιν ἀπομακρύνεται ὁ Βῶλος.

Ἡ Γκορίτσα προβάλλει τὰ πέτρινα σπλάχνα της, διεσπαραγμένα ὡς ὑπὸ σιδηρῶν ὀνύχων μυθολογικῶν τινων ὀρνέων. Οἱ ὑπερήφανοι ἐκεῖνοι βράχοι, οἱ ἰδόντες τόσους αἰῶνας καὶ τόσους στόλους πρὸ αὐτῶν παρερχομένους, σύρονται νῦν τεθρυμματισμένοι ὅπως κτίσῃσι τοῦτον παντοπωλείου τινος ἢ ἀποθήκης!...

Πέραν ἐκτείνεται ἡ γραφικὴ πεδιάς τῆς Ἀγριάς, δασὺς ἐλαιῶν, παρὰ τὴν παραλίαν ὑπὸ ἐξοχικῶν οἰκίσκων κροσσούμενος, καὶ ἡ θαυμασία πεδιάς τῆς Λεχωνιαῆς, μαγευτικὸς παράδεισος χλοερότητος καὶ δρόσου καὶ σκιᾶς, ἡ λασιωτάτη ῥίζα τοῦ Πηλίου κατὰ τὸν Δικαί-αρχον.

Τὸ Πήλιον διαπτύσσεται μετὰ τῶν ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς χωρίων του, ἀνερριχημένων εἰς κλιτύν τινα, ἢ κεκρημισμένων εἰς χαράδραν, διὰ μέσου πλατάνων, αἰγείρων καὶ ὀπωροφόρων δένδρων.

Εἰσπλέομεν τὸν ὄρμον τοῦ Ἀλμυροῦ καὶ σταματῶμεν πρὸ τοῦ ἐπίνειου του, ὅπου φαίνονται ἀποθῆκαι τινες καὶ παραπήγματα, καὶ παρέκει, παρὰ τὴν ὄφρυν τῆς θαλάσσης, πελώριοι κατὰ μαυροὶ σωροὶ ἀνθρώπων ὁ Ἀλμυρὸς λευκάζει διὰ μέσου δένδρων. Ἐν αὐτῷ, ὅτ' ἐπὶ τουρκοκρατίας ἦτο ἔδρα ὑποδιοικήσεως, εἶχε καθειρηθῇ ὁ διαβόητος Σπανός.

Νοτιοανατολικῶς τοῦ Ἀλμυροῦ κεῖται ὁ Πλάτανος, πυρποληθεὶς τῷ 1854 ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ ἀναλαθὼν εἶτα τὴν ἀκμὴν του· ἀλλ' ἐπαναστὰς τῷ 1878 καὶ δηωθείς ὑπὸ τῶν μπισμποζούκων καὶ γκέκηδων ἀναβιοῖ νῦν ἐκ τῶν ἐρείπειων του τὸ δεύτερον.

Ἐξ Ἀλμυροῦ φέρουσι πρὸς ἐπιβίβασιν βοῦς,

σεσωρευμένους ἐντὸς φορτηγίδος. Οἱ ναῦται δέ-νουσιν ἕκαστον ἐκ τῶν κεράτων, τὸ δ' ἀτμή-λατον βαροῦλκον κατὰ μικρὸν τοὺς ἀνελκύει. Κατ' ἀρχὰς ὑψοῦσιν ὑπὲρ τὸ ἔδαφος τοὺς προσ-θίους πόδας, τῶν ὀπισθίων συρομένων. Σφοδρὰ ἀνησυχία ζωγραφεῖται ἐντὸς τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν των· ἀλλ' ὅταν τὸ ἔδαφος φεύγῃ ὑπὸ τοὺς πόδας των καὶ μένωσι μετέωροι, τότε τρό-μος ἀπερίγραπτος καταλαμβάνει αὐτοὺς· ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ των δύνει, καὶ μόνος ὁ βολβὸς ἐκθρόσκει κιτρινωπός, ἄγριος, αἱματόστικτος, ἐσχάτην ἐκφράζων ἀπόγνωσιν· οἱ ὀπίσθιοι πό-δες εἶνε τεταμένοι ἐν ἀκαμφίᾳ νεκρικῇ, οἱ δ' ἐμ-πρόσθιοι κεκαμμένοι μετ' ἀτέλπισδος ἐγκατα-λείψεως. Τινὲς τῶν βοῶν σφαδάζουσι, ταλαντώ-μενοι ἐν τῷ κενῷ, ἀλλ' οἱ πλεῖστοι παραλύονται, πίπτουσι λιπόθυμοι εἰς τὸ βάθος τοῦ κύτους καὶ οἱ ναῦται πλήττουσι διὰ χονδρῶν σχοινίων, λακτίζουσιν, αἰκίζουσιν καὶ ὠθοῦσιν ὅπως μετα-κινήσωσιν αὐτοὺς τῆς θέσεώς των.

Ὑποστρέφομεν ὀπίσω ὅπως ἐξέλθωμεν τοῦ ὄρμου τοῦ Ἀλμυροῦ καὶ κάμπτομεν τὸ πρὸς τὴν Θεσσαλίαν ἀκρότατον τῆς Φθιώτιδος ση-μεῖον. Αἱ ἀκταὶ εἶνε ἀπότομοι καὶ ἄγριαι· πί-τραι φαῖαι καὶ διερωγυῖαι, μέλαιναι πρὸς τὴν κυματόπληκτον βᾶσιν των.

Παραπλέομεν τὴν νέαν Μιτζέλαν, ἥτις μὲ τὰς ὠραίας οἰκοδομάς της, καὶ τὴν ἀρίστην αὐτῆς ῥυμοτομίαν ὁμοιάζει πρὸς εὐρωπαϊκὴν πολίχνην· παρακμάζει ἡδὴ ἡ κόμη ὡς νὰ τὴν τιμωρῇ ἡ θεία δίκη διὰ τὴν ἀχριστίαν της, διότι ἀπορ-ρίψασα τὸ ὄνομα Ἀμαλιάπολις, ὅπερ ἔφερεν εἰς μνήμην ἐκείνης ἣτις ἱδρυσεν αὐτήν, περιεβλήθη, μετὰ τὴν ἐξῶσιν τοῦ Ὁθωνος, τὸ εὐχρον Νέα Μιτζέλα. Ἦθελε καὶ αὕτη, βλέπετε, νὰ ἐκδηλώ-σῃ τὰ ἀντιδυναστικά φρονήματά της!...

Γέρων συνεπιβάτης, εἰς ὃν ἡ θεὰ τῆς Ἀμα-λιαπόλεως ἀνεκίνησε παλαιὰς ἀναμνήσεις, ἤρχι-σεν ὁμιλῶν περὶ τοῦ πρώτου βασιλείως τῆς Ἑλ-λάδος.

Ἦτο παιδίον ὁκτὼ ἐτῶν ὅτε ὁ Ὁθων ἀπέ-βη εἰς Ναύπليون· τὸν εἶδεν ἀμύστακον νεανίαν μὲ τὴν κυανὴν βαυαρικὴν στολὴν του· τὰ τη-λεβόλα ἐβρόντων, τὰ στόματα ἐζητωκραύγαζον, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐδάκρυον. Οἱ Ἕλληνες ἐμέθυον ἐξ εὐτυχίας· εἶχον ἀποκτήσῃ βασιλείαν!

— Δι' ἐμέ, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρων, ὁ Ὁθων μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν ἔμεινεν ὁ Ὁθων τῆς ἡμέρας ἐκείνης· ἐκείνη ἡ εἰκὼν εἶνε δι' ἐμέ ἡ μόνη ἀλήθεια· τὰ ἄλλα εἶνε ψεῦδη!... Μετὰ τὴν ἐξῶσιν, ἐπῆγα εἰς τὸ χωρίον τῆς Βαυαρίας, τὸ ὁποῖον ἐξέλεξεν ὡς τόπον ἐξορίας του, καὶ τὸν εἶδα. Πῶς τὴν ἡγάπα τὴν Ἑλλάδα! καὶ διατί νομίζετε εἶχεν ἐκλέξῃ τὸ χωρίον ἐκεῖνο; διότι εἶχε μίαν ἀποψὶν ὁμοιάζουσαν μὲ τὸν ἐλαιῶνα βλεπόμενον ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα, διότι εἶχε τι